

ŠKOLOVINY

2. číslo

2004/2005

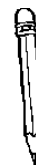
Cenaové řady časopisu ŠKOLOVINY:

Mgr. Renáta Matúšová

Jursa Jakub
Klose Martin
Pražáková Adéla
Němcová Alena
Esslerová Michaela
Kačeriková Hana
Kryštofová Markéta
Fajfrová Pavla

Korektury provádí Mgr. Lenka Mazurková

Školoviny po třetí...

vycházejí v období, které je velmi těžké pro žáky devátých ročníků. Mají nejvyšší čas na to, aby si zvolily druh svého dalšího vzdělávání. Pro některé je to rozhodování jednoduché, ale pro mnohé znamená neklidné dny a možná i noci.

Podle vyjádření kantorů však většina žáků jako by si neuvědomovala, že jde opravdu o mnoho a místo aby zmobilizovala všechny síly, v učení dost pokulhává. Vždyť nyní je potřeba více než jindy věnovat čas přípravě do školy.

Jak zvládá toto těžké období, nám napsala naše žákyně devátého ročníku. Cítíte to podobně?

Přijímačky a další škola.

Všechny mé pocity se dají shrnout do pěti slov: *strach, nejistota, zvědavost, smutek a zároveň radost.*

Strach – asi ho mají všichni z téhož důvodu: „Udělám, nebo neudělám přijímací zkoušky?“ To je první, co napadne snad každého. Největší strach mám zkrátka z toho, že zkoušky neudělám.

Nejistota – v tomhle případě je pro mě největší nejistotou, zda jsem si vybrala správně střední školu. Bude mě ta škola bavit? Zvládnou učivo této školy? Není pro mě přeci jen vhodnější jiná škola? Tohle jsou otázky, ve kterých si stále nejsem zcela jistá.

Z jakého důvodu *zvědavost*? Jsem zvědavá, jak to chodí jinde. Jsem zvědavá, jací budou moji noví spolužáci, učitelé, ...

Proč *smutek*? Smutek z důvodu, že uzavírám jednu krásnou kapitolu svého života. Do této základní školy ráno vstávám už 9 let. Mám na ni kupu krásných vzpomínek, veselých zážitků i „trapasů“, najdu v ní plno dobrých přátel. Tato škola je pro mě místo, kam se budu vždy ráda vracet. Nerada ji po tak dlouhé době opouštím, stala se již součástí mého života.

No a *radost* samozřejmě proto, že se mi otevírá nová cesta do života. Řadu věcí v ní mohu udělat mnohem lépe, vlastně můžu začít úplně od začátku.

NOVÁ ŠKOLA, NOVÍ LIDÉ, NOVÝ ŽIVOT:

V této cestě očekávám zcela sobecky úspěch na celé čáře!

Michaela Esslerová IX.A

No věřme, že se Michaeli podaří vše, co si přeje, a také Vám všem ostatním přeji za celý pedagogický sbor mnoho úspěchů, a to nejen při rozhodování, ale zvláště pak na přijímacích zkouškách. Pamatujte ale, že přání nestačí, vše musí být podloženo cílevědomou a poctivou prací!

Mgr. Renáta Matúšová

Subjektivně zabarvený popis

(líčení): vystihuje osobní, leckdy jedinečný vztah člověka k popisování skutečnosti. Autoři v něm užívají rozmanité prostředky, popis bývá leckdy dynamizován. Používá se v něm personifikace (z osobnění) například: země koktá, používá se kontrastu a dále častých přívlastků.

MÉ OBLÍBENÉ MÍSTO

Moje nejoblíbenější místo je u mojí babičky na zahradě. Babiččina zahrada se nachází blízko lesa, a proto je tam úžasný klid. Toto údolí je na odlehlé samotě, člověka tady potkáte jen velmi zřídka. Na babiččině zahradě se mi líbí v každém ročním období.

Když nastane jaro, ráda pozoruji rozkvetlé stromy a pracovité včelky, jak neúnavně přelétají z květu na květ. Na jaře všechno krásně kvete a voní. Obzvláště mám ráda třešeň, která je nádherně posetá růžovými květy.

V létě trávím na zahradě nejvíce času, protože jsou prázdniny. Nebe je většinou krásně modré a bez obláček. Slunce svítí až do pozdních večerních mráček.

Když nastane podzim, prudce se ochladí, ale stromy mají nádherně zbarvené listí. Všude to září žlutou, hnědou, zelenou a červenou barvou. Potom přichází zima a vše pokryje bílým závojem.

Každé roční období má své kouzlo, a proto nemohu říci, které mám nejradši.

Daniela Kraftová ,8.A

Ráda navštěvuji ostravskou zoologickou zahradu

Hned u vchodu mě přivítají elegantní plameňáci, kteří neuvěřitelně dlouho vydrží stát na jedné noze jako kamenné sochy.

Jeleni zvědavě přicházejí k plotu a zvedají černé čumáčky, aby si prohlédli nové návštěvníky. Koloušci váhavě následují své maminky a bojácně pokukují, zda od těch podivných hlučných dvounožců nehrozí nějaké nebezpečí. Lední medvěd se jako opravdový král nenechá nikým rušit a lhostejně své mohutné tělo vyhřívá na sluníčku.

Ve voliérách švitoří drobní ptáci, v dětském koutku dovádějí kozičky a strkají do dětí, aby z nich vyloudili nějakou lahůdku. Hašteřivé opice tropí neustále povyk a jen málokdy vydrží chvíli v klidu.

Pávi předvádějí své nádherné peří a natrásají se před nenápadnými samičkami, které předstírají nezájem o jejich dvoření.

Šelmy zadumaně polehávají a sní své tajemné sny o vzdálených zemích.

Majestátné žirafy natahují dlouhé krky, jazykem si přitahují větvičky a s chutí pojídají šťavnaté lístečky.

Pestrobarevní papoušci soupeří o prvenství a žárlivě překřikují jeden druhého.

Fascinují mě voliéry velkých dravců, kondorů, orlosupů a orlů. Přestavuji si, jak na svých obrovských křídlech plachtí v nebezpečných horách a z výšky vyhlížíjí svou kořist.

Zajímaví však nejsou jen exotičtí obyvatelé zahrady. Na jednom z rybníčků žije osamělá labuť, která připlouvá ke břehu a s povděkem pojídá travu, kterou jí natrhám. Do jiného z rybníčků stačí vhodit pár drobečků a dříve klidná hladina začne vařit nespočtým množstvím droboučkových rybiček, které spolu zápasí o sebemenší kousek chleba nebo housky. Drobečky dojdou a vše utichá, po nějakém životě ve vodě není ani památka.

Stejně jako se střídají roční doby, je i každá moje návštěva jiná. Na jaře pozoruji pučící pupeny a baví mě se dívat, jak samičky vyvádějí mladé. V létě jsou všechna zvířata venku, všechno je zelené, venku v květináčích bývají i teplomilné rostliny. Na podzim jsou stromy nádherně zbarveny, dozrávají a padají žaludy, které jeleni nadšeně vyhledávají. V zimě je návštěvníků méně. Zvířata jsou většinou v pavilonech a všude je ticho, jen sníh lehce křupe.

Mláďata už většinou odrostla a já se těším na další návštěvu a nové jaro.

Nikol Malinová, 8. A

Popis mého nejoblíbenějšího místa

K popisu jsme si vybrala starý lom břidlice v Heřmánkách u Oder, kam nejčastěji směřují všechny vycházky s mými přáteli, když jsme na chalupě.

Na toto místo se jde po lesní cestě, která vede kolem řeky Odry, která pár kilometrů od tohoto místa pramení. Cestou, když se chováme tiše, můžeme potkat nebo vidět různá zvířata, třeba různé ptáky, hmyz, zajíce a sem – tam i nějakou srnu.

Řeka, která se tady klikatí, pěkně šumí a když se k ní přiblížím, můžeme pod třpytivou hladinou zahlédnout ryby a raky.

Na rákosí a travách v okolí břehu se velmi často třpytí křídla různých vážek a šídel.

Když dojdeme na samotný útes, vidíme zde různé stromy, altán, který zde postavil místní truhlář, různé květiny, které zde ožívují barevnost a spolu s houbami tu svítí jako lesní dýmáky .

Slyšíme zde hudbu, kterou tvoří přírodní orchestr. Listy stromů zde cinkají jako malinké zvonečky, šumí tu Odra a ten dokonalý dojem tomu dodává zpěv potoků a bzukot hmyzu. Celý les krásně voní.

Protože je tu les tak krásný, přála bych všem lidem, kteří si dovedou tu krásu vychutnat a vážít si jí, aby se na toto nebo jiné podobné místo dostali, protože to stojí za to odejít na chvíli z našeho moderního světa , z měst plných prachu a betonu na takové místo, kde nám příroda ukazuje, jak krásná může být.

Takže bychom se někdy měli místo do moderní hudby zaposlouchat i do hlasu přírody, bez kterého by asi náš život neměl cenu.

Michaela Králová , 8. A

Počátky skupiny Linkin Park

::: Historie skupiny :::

Brad Delson a Mike Shinoda se znají už asi deset let, spolu chodili už na školu v Californii.

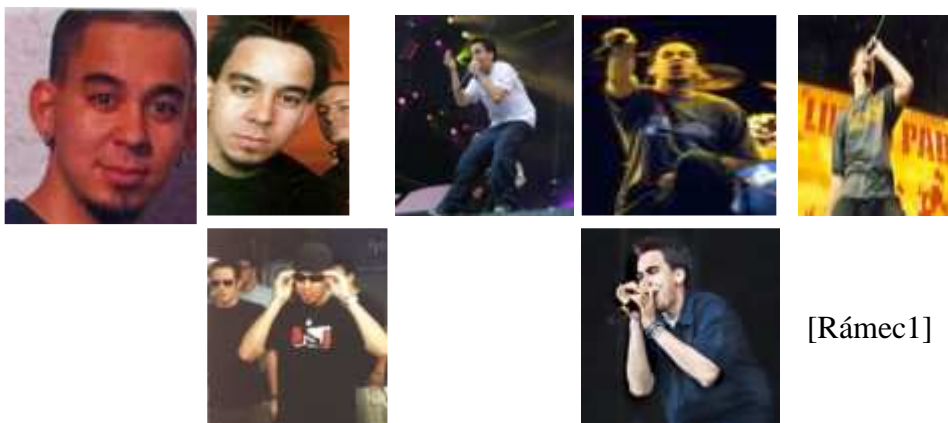
Tam Delson taky potkal Roba Bourdona, budoucího bubeníka v kapele. Joseph Hahn se dostal k Linkin Park přes Mika, který chodil studovat malování do Pasadena Art Center, kde se s ním poprvé potkal. Posledním členem je zpěvák Chester Bennington z Arizony. Shinoda byl posedlý hip-hopem a z Delsona se stal nadějný kytarista, který má rád thrash metal, a všichni v té době poslouchali Guns 'N' Roses a Metallicu. Dohromady se učili muzicírovat a skládat, hráli na různých večírcích pro kamarády a ještě stihli studovat. S Robem, Chesterem a Josephem pak pod Warner Bros. Records na přelomu let 2000/2001 vydali své debutové album Hybrid

Theory (tak se měla původně jmenovat i celá kapela). Album má úspěch, v žebříčku prodejnosti The Billboard 200 dosáhli vynikajícího 9. místa (jen v Americe prodaly přes 2 miliony alb). K dalším úspěchům mohou zařadit i dvě nominace do udělování hudebních cen MTV za nejlepší rockový klip a nejlepší režii hudebního klipu. Kapela o sobě tvrdí že hraje směs hard rocku, hip-hopu a elektroniky. Nejsou ale slyšet jenom kytary, sem tam zazní nějaká melodie na klavíru a ani sample nejsou k zahazení, vždyť "Cure for the itch" na albu je

celá nasamplovaná, čistě hip hopová záležitost. Texty si píšou sami, nejde ale o věci antispoločenské a proti systémové, pro tyhle kapely častější, spíš se zabývají nevydařenými vztahy. Zajímavá je taky absence jakéhokoli "fuck" nebo "shit" na celé desce, trochu netypické vzhledem k takovým Limp Bizkit

Druhé album Linkin Park "Metora" se bezpochyby zařadilo mezi neočekávanější tituly letošního roku. Zatímco vydání jejich debutu "Hybrid Theory" neprovázela nijaká zvláštní reklamní kampaň, novinka je prezentována s mnohem větším halasem. A to zcela zaslouženě, vždyť kolik kapel z rockového ranku dokázalo kdy pobláznit tolik fanoušků, vytvořit si vlastní styl a hlavně (sen všech pracovníků na vydavatelských společnostech) prodat tolik desek. Jenže jakkoli se debut stal měřítkem pro úspěch dalších nu-metalových kapel (či jak je chcete nazývat), jisté je, že Linkin Park jsou jen jedni. Zatímco škarohlídi je označují za rockový boyband kvůli jejich silným melodiím, podle mě jsou právě ony melodie pro kapelu nejsilnější zbraní, jiné skupiny jsou možná zvukově vynalézavější či aranžérsky zdatnější, ale k čemu vám je podobná profesionalita, když neumíte napsat silnou písničku, že... Což Linkin Park umí na výbornou.

Původ hadů

Z nálezů zkamenělin hadů můžeme usuzovat že na zemi žili již před 81 milióny lety.

Hadi se vyvinuli z ještěřů jejichž tělo se v průběhu doby protáhlo do délky a jejichž končetiny zakrněly. Někteří vědci předpokládají, že Varanovec Bornejský, hluchý *Lanthanotus* je spojovacím článkem mezi ještěřy a hady. Hadi tedy za dobu svého vývoje *přišli o nohy*, a to se v průběhu tisíciletí projevilo jako nesporná výhoda proti konkurenci při opatrování potravy a jako výhoda před nepřáteli, žijícími ve stejném prostředí..

Krajta Královská *Python Regius*

Délka Okolo 2,5 m

Rozšíření Západní rovníková Afrika

Biotop Stálezelené lesy

Vzhled Na žlutém podkladě má černé pruhy a skvrny.

Chov a klimatické nároky Středně velké terárium s teplotami okolo 27 °C. V noci teplotu

mírně snižujeme.

Jan Fajfr, V.A

Hlášky všeho druhu:

- Jsou čtyři druhy lidí. Jedni sedí a nic nedělají. Druzí říkají jak by sedli a nic nedělali.
- Třetí dělají a čtvrtí říkají jak je třeba dělat.

Martin Klose, IV.B

Perličky ze školních lavic:

- Do školy chodíme kvůli učitelům a svačinám.
- Vůl je kráva, která nedává mléko.
- Spolkl jsme omylem korunu, a tím jsme ji celou utratil.
- Na ruku máme deset prstů proto, abychom se lépe naučili počítat.
- Blecha se na člověka přenáší pomocí psa.
- Chytrý člověk se pozná podle toho, že má velkou hlavu.
- Nejdůležitější částí dolních končetin jsou boty.
- Trávení má za následek to, že máme pořád hlad.
- Neustále se baví a odmítá mi říct o čem.
- Bije spolužačku deštníkem, ač není jeho.

Vtipník:

Pro šikulky:

